

ΕΝΑΣ από τους πιο μεγάλους ψυχολόγους της γυναικείας καρδιάς, ο μαρκήσιος γι' α λα Φορέλ στ' ε' Απορμηνομενιάτι τους λέει κάποιον ότι η γυναίκα μοιάζει σαν τη γάτα: όταν πρόκειται να σου ζητήσει κάτι ξεχεται κοντά σου! Κι' αυτή, αλήθεια, η παρομοίωση είναι σωστή. "Ετσι μονάχα εξηγείται και η υπερβολική αγάπη των γυναικών σ' αυτά τα κατοικίδια ζώα, τα οποία δεν κάνουν άλλη δουλειά από το να κοιμούνται κατά κρεβάτια, ν' ακονίζουν τα νύχια τους στα έπιπλα και να κάνουν την τουαλέτα τους πάνω στα μεταξωτά μαξιλάρια του γιβασιού. Υπάχθουν όμως και γυναίκες, η οποίες αγαπούν τις γάτες, όπως τα παιδιά τους κ' ανομήνουν από τα καλύτερα.

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Η ΓΑΤΟΛΑΤΡΕΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Αίτιες η γυναικεία είναι συνήθως διάφορες, παράξενες και ήλικωμένες κυρίες, ή οποίες αφού μάταια προσπάθησαν ν' αποκτήσουν ένα παιδί για να τις διασπαράξουν κατέληξαν ν' αγαπήσουν τις γάτες και ν' αφοσιωθούν μ' όλη τους την καρδιά στην περιποίησή τους. Και ίδιον μερικές τέτοιες κωμικοτραγικές ιστορίες, όπως μας τις διηγήθηκε ένας από τους πιο καλούς κτηνιάτρους του Παρισιού ο κ. Ζωφός Σωτέ.

Αυτός ο γιατρός έχει την πιο άριστοκρατική κλίση των ζώων. "Εχουμε γάτρι κ' άλλους για το διάφορα Ύποτιτοτα καλλονής των τετραπόδων, καθώς και για το περίφημο νεκροταφείο τους, μα σήμερα θα σας αναφέρουμε μερικόν από τους πιο ενδιαφέροντας φίλους των ζώων κ' ειδικώς των γοτών! Αυτό βέβαια είναι πολύ μεγάλη τιμή για όλες τις γάτες της γηραιής. Μα τι να γίνει; "Αφού η γυναικεία λατρεία των κυριολεκτικώς όλες αυτές τις επιφάνειες δεν μοιραστεί να τους χαλάσουν το χατίρι και να μη γράφουμε για το "Σασό», τη "Μεάνον», τον "Γουί-γκουί», τον "Νέγκρος και τον "Χί-τιε»! Σας δοκίμασα, ότι άκουσα με τα ίδια μου τ' αυτιά να φωνάζουν με τ' όνομα του "Φύρος» έναν αξιοθαύμαστο γάτο της "Αργύρας! "Άλλοτε δεν είναι ο μόνος γάτος που έχει ένα τόσο ένδοξο όνομα. "Όλοι οι θαυμαστά και πιο πάντων η θαυμαστός των μεγάλων ανδρών δίνουν τα όνοματά τους στα πιο προσφιλή ζώα τους και φυσικά στις γάτες και στους σκύλους των. "Ενας άλλος γάτος παραδειγματικός χάριν λεγόντας "Κλεμάνσος κ' ένας άλλος "Βολταίρος"! Αυτός ο τελευταίος ήταν ο γάτος ενός παλιού καθηγητού της φιλοσοφίας και ήταν πασιγνώστως στους φοιτητές του Καρτιέ Λατέν, γιατί κυκλοφορούσε ελεύθερα στα κέντρα και δέχταν μικρότητα μόνο από τις άμορφες φοιτητρίδες. Κι' όμως ήταν αγαπτό το "Βολταίρος» να περνά από μαρσιόνα. Μαά μέρα ξαφνικά ο αφέντης του, του άφησε χάριον.

Ο γάτος τότε κατίσχε την οδρά του, άφησε άπειρο ήχο το θαυμάσιο τριζόνι του κ' άρχισε να γυρίζει σαν ζαλισμένος στα κέντρα, προσπαθώντας να διασκεδάσει ποδηλάτη την ξεραγμένη φρεσκογονμία του προσοπότη του. Μάταια όμως έψαξε παντού. "Η αισθηματικές φοιτητρίδες άδικα προσπάθησαν να τον παρηγορήσουν. Νισούρισε μελαγχολικός κ' εξακολούθησε το δρόμο του, χωρίς να δέχεται ούτε ένα μικρότερο Κ' ύστερα από λίγες μέρες ο "Βολταίρος» είχε γίνει αξιολύπητος. Μερικοί αγριόγατοι του μάδησαν το τριζόνι του, κάτι μάγκες του είχαν δώσει ένα τενεκέ στην οδρά του και η πείνα τον είχε καλύψει στο πετό του Κι' ο "Βολταίρος», με το πρώτο χιόν, στράφηκε κ' αυτός στο λιθόστρωτο, για να μη σπρωχθεί ποτέ πάλι από κει πέρα. Κι' ένα παγωμένο πρωί, ένας εργάτης τον έβριξε στο αυτοκίνητο των σκουαδιών, το όποιο τον πήρε μακριά από το Παρίσι, που τόσο άλλοτε είχε διασπαράξει.

Ο κ. Ζωφός Σωτέ έχει αναλάβει δώ κ' ένα χρόνο την επίβλεψη της υγείας των πενήντα γάτων της κ. Μαριέ Ντυμαρσύ, μιας πλούσιας κ' εκκεντρικής άριστοκρατίας. "Η κ. Ντυμαρσύ έχει μια ύπερβολή δίπλα στο όσος της Βουλώνης και ζή έχει πέρα άποταρτημένη από την κοσμική ζωή, έχοντας συντροφήν τους πενήντα γάτους της. Είναι όλα τους άλεκτικές οράσεις και είναι τόσο καλομαθημένοι, ώστε κοιμούνται σ' ειδικά κρεβάτια, σκεπάζονται με μεταξωτά σεντόνια και κάθε πρωί, παίρνουν τ' άρωματι-

ομένο μάνιο τους! "Όσο για το φαγητό, τους το σερβίρει η ίδια ή κ. Ντυμαρσύ, βοηθούμενη από δέκα υπηρέτριες, η οποίες δεν κάνουν άλλη δουλειά από το να περιποιούνται αυτά τα εύτυχισμένα ζώα.

Οι πενήντα εοκείτορας της κ. Ντυμαρσύ άνατρεφονται μ' όλους τους κανόνες της... υγιεινής. "Εχουν άρισμένη ώρα ύπνου, φαγητού, διασκέδασως και περιποίησης. Φαντασθήτε δε πόσο διασεδατικό είναι το θέμα των δέκα υπηρέτριών αυτής της άριστοκρατίας, η οποίες κάθε άπόγευμα, με ειδικά άμαξάκια, θάβουν περιπατώντας γάτους της κ. Ντυμαρσύ. "Όλοι οι περιπατητές της λεωφόρου των "Αποκίων ξεκαρδίζονται από τα γέλια έτσι καθώς βλέπουν ιταλιόμενες με κέσκωνες και πρόσινους φράγκους γάτους να κούν φρόνια παιδιά.

Φαίνεται ήνοχα στα καρτσάκια τους, σάν φρόνια παιδιά.

Ο κ. Σωτέ είναι ύποχρεωμένος, μα φουά την έδομάδα, να εξετάζει προσεχτικά όλους αυτούς τους γάτους, να βλέπει άν είναι καλά στην υγεία τους και να τοελώνη την άμοιά του, η οποία άνεχεται στο εσδαστό ποσό των λεπτε χιλιάδων φράγκων.

"Η κ. Ντυμαρσύ αγαπάει τους γάτους της τόσο πολύ ώστε χάνει τον ύπνο της, όταν άρροσθησόν και κείνη σαν τραλή από την απελπία της. Μαά μέρα, ένας άπ' αυτούς χειράσθηκε να μείνη μα έδομάδα στην κλινική του κ. Σωτέ. "Η εκκεντρική άριστοκρατία λοιπόν τηλεφώνουσε είκοσι φορές την μέρα για να πληροφορηθή για την κατάσταση της υγείας του. "Όταν δε έγινε καλά, έδωσε να μεγαλωρηθή γουρτί, στο μέγαφο της, για να γιορτάση την άνάφρωσι του άγαπημένου της "Αολού.

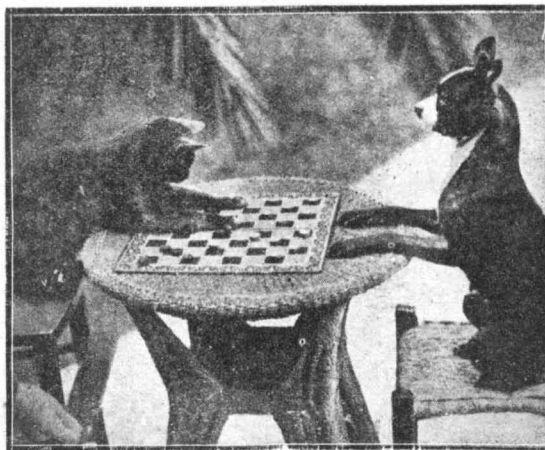
Μαά άλλη ταχική πελάτισσα του κ. Σωτέ ίνε και η κ. "Υδόνη Πιερέ, η σύζυγος του πασιγνώστου τραπέζιτη. Αυτή η κυρία δέβαια δεν έχει τόσους πολλούς γάτους. Μαά έχει δυο στανιάς άμορφές, το ζ άμορφος της είχε κάνει όμορο ένας φίλος του άνόμοφ της. Αυτές η δυο γάτες, η "Μασκότ» και η "Τανίν», ίνε τα πιο προσφιλή ζώα της κ. Πιερέ.

Λαρωσθησιακό μάλιστα της μεγάλης αγάπης της ίνε και το άκόλοθο επεισόδιο: Μια νύχτα καθώς γυρίζε με το σκύνο της από το θέατρο, είδε ότι το μέγαφο της είχε λάξει φωτιά. "Έντονη άρχισε να κλαίη και να φωνάζη να σωσουν τις δυο γάτες της, τις οποίες είχε κλειδώσει, όπως πάντα, στο ιδιαιτερο δωμάτιό τους. Τόση δε ήταν η στενοχώρια της, ώστε ο σκύνος της άναγκάσθηκε να δηλώσει, ότι θα προσέφερε πενήντα χιλιάδες φράγκα στο όμορο σόν άνθρωπο, ο όποιος θα ίσωνε τη "Μασκότ» και την "Τανίν».

"Από το αλήθος τότε των περιόχων ύποσπάσθηκε ένας εργάτης, ο όποιος προσέφερε με θάρος, κούρη μέσα στις φλόγες κ' έξερσθησε Πιέρσο σωστή μολή όμορα. "Όλοι νόμισαν, ότι ο άτυχος είχε άπανθρωσασθή. Σε μια στιγμή όμως παρουσάσθηκε σ' ένα μπαλκόνι κρτώντας στα χέρια του τις δυο γάτες. Ο παροσθέτως τέντωσαν άμέσως στο δρόμο το είδικό πανί για να πηδήση. "Εκείνος όμως έοριξε πρώτα τυλιγμένος τις γάτες σ' ένα σεντόνι για να γλυτώση από τις άμορφες γουρτιόμεις τους κ' ύστερα θέλησε να πηδήση κ' αυτός. Μαά δεν πρόφτασε. "Η φλόγες τον κούλωσαν και ζαλισμένος από τον καύλο έπεσε καταγής άνασθητός. "Όταν οι παροσθέτως έβρεξαν εις βοήθειαν τον ήταν κιά πολλή άργά. "Ο άτυχος άνθρωπος είχε γίνει κάρθουο!

"Όσοσο ο κ. Πιερέ κατόρθωσε να μάθη τ' όνομα αυτού του ήρωικού άνθρώπου. "Ηταν ένας κήποιος Λουί Μαρινύ και ήταν παντρημένος και πατέρας δυο μικρών παιδιών. "Ο τραπέζιτης ναόσθησαν κείνος, γιατί είχε σπρώξει αυτόν τον άνθρωπο στο θάνατο, θέλησε να έπανωρωθή το τραγικό σφάλμα του. Γ' αυτό διπλάσασε το ποσό κ' έδωσε έκαστο χιλιάδες φράγκα στη χήρα του Μαρινύ, η οποία δεν το μούσε να πιστέψη ότι διδ γάτες ήταν άμορφη και καή και ο άνδρας της και ν' άπατήσουν τα παιδιά της αυτή τη μικρή περσοσία.

Μα και η καλλιτέχνιδες του θάφρου έχουν τις άγαπημένες γάτες τους, η οποίες μάλιστα τα τακιάζουν περιόχως με τους έξ ίσου άγαπημένους σκύλους των ήθη-

"Ενας καλομαθημένος γάτος κ' ένας... άεισπεπέτατος σκύλος, τη στιγμή που παίζουν μια δύσκολη παρτίδα.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΥ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1161)

τό όσσο λίγο έλεψε νά τόν πείξη, Ξαναθήρισε στό στόμα του.
Τά μάτια του πλημμύρισαν άδάρια. Ήπιξε με δόναμι τά δόντια του.
Και ύστερα θροζήθηκε θυμωμένος με τόν ίδιο του τόν φατό:
— Ψάρα, λοιπόν, παλίσκοιλο !..
Και, με μιá άποφασιστική νίνηση, έχωσε και πάλα τό κομματι τό κρέας στό στόμα του.
Μά δέν μπόρεσε νά τό καταπιή. Το κρέας έμεινε στό λαιμό του, χωρίς νά πηγαινώ ούτε άπάνω, ούτε και κάτω.
'Ο Γιάννης Κίς άπλώσε τά δύο χέρια του μπροστά. Το ψηλό και Ξεραγκιανό σώμα του Ήκανε μαριζές στοφέρες και ύστερα ξεσπλόθηκε...
Σπαστάρισε λίγο, σάν τό ψάρι, όταν τό βγάδουν στη στεριά κι' έμεινέ άζήγητο...
Κανείς δέν άντελήθητε την εξαφάνισι του Γιάννη. Πέρασε άσπαρατήρητη, όπως και ή παρουσία του στό γλέντι και στη ζωή...

ZSIGMOND MOPICZ

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1184)

τάλας τί εχε γίνει. 'Ο δακτύλιος τού έπεσε από την τσέπη του στό διάσο, και, από μιá απειληκή σύμπτωση, τό κόσμημα αυτό έπιξε νά τό βρη ή γυναίκα άκριβώς έκείνου που κατηγορήθηκε για την κόπια αήτη !..
Τί έπερε τώρα νά κάνει ή δισηγόρος ; Ν' άφήση νά κατηγορηθή ή άθώια αήτη γυναίκα ως συνένοχος τού άνόδου της ; 'Α ! όχι ! 'Ο δισηγόρος καταλάβαινε ότι δέν θά μπορούσε νά άιαφορέη και την δεύτερη αήτη άτμία !..
>Και όμολόγησε στον μαρκήσιο όλη την αλήθεια... Και από τότε εξαφανίστηκε από τόν κόσμο...
>Και κανείς πιά δέν τόν Ξανάδε...
>Αλλά κάνει ό πειρασμός, όταν δέν μπορούμε νά τόν καιρινίζουμε μέσα μας...», ειπε ό Ιερεις με θλιμμένη φωνή, τελειώνοντας την αφήγησί του.

***

Τού έφοξε ένα βλέμμα και, χωρίς νά Ξέρω κι' εγώ γιατί, Ήκανε τή σέψη ότι πιθανόν ό Ιερεις αυτός, με τούς άριστοκρατικούς τρόπους, νά ήταν ό ίδιος ό δισηγόρος τού ζήτησε νά έξιλεωθή για τό άμαρτήμα του, εξαφανίζοντας από τόν κόσμο, κάτω από ένα όσσο...

PIERRE MILLE

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1170)

πόρτα και τόν καταφέρανε νά γυρίση πίσω.
—Βρέ, φρέθηρες έτσι στον Παναγό το ! τού ειπαν. Σ' αυτό τόν ά- γιο άνθρωπο, που τόσο σ' αγαπάει !..
—Νά μην άνακατένετα στο εφίπασο μου, άποκρίθηκε ό παπάς.
—Βρέ άμάν, βρέ Παπα -Δούλη !..
—Τίποτα ! Θα βγάλω καμιά ώρα την κομπούρα, και τότε...
—Βρέ άμάν !.. Βρέ Ήλα, Παπα -Δούλη, άπάνω, και δέν σου μιλάει κανείς !.. Βρέ Ήλα νά τού φιλήσης τό χέρι και νά σέ σιωχόρησι ό γέ- ροντας !..

***

Σέ λίγο ό Παπα -Δούλης Ξαναπροσβανούσε τόν έπίσκοπο.
—Έμια στωμενίνο, άγιε Δέσποτα ;
—Άφού τό θέλεις... ειπασ.
—Νά βρέξω λίγο τόν παπά ;
—Βρέξ τον, μά μονάχα στο Κορυτασσαύ !.. 'Έτσι κι' έτσι διαδο- λοχώρι εινε αυτό, ειπε από μέσα του ό Δεσότης.
—Πώς ;
—Βρέξ τον, ειπασ, επιτέλους, λίγο, βρέ εύλογημένε, μά μή τόν...έ- ξευτελής !..
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1183)

πως όταν ήμουν ένας μικρό κι' άθωο κορίτσι.Καταλαβαίνετε τώ- ρα ποιά ήταν ή άνταμοιθή μου. "Υστερ' από λίγο καιρό κάνω με τό γάμο μας...
'Η Λιάνα Ρενιέ σάπασε και κύτταξε στά μάτια τις συγκλη- μένες φίλες της.
—Βλέπετε ; τούς ειπε κατόπιν χαμογελώντας. Καμμιά δέν ήξερε τό μυστικό τού έρωτά μου. Καμμιά δέν φανταζόταν πως ειχα γλυτάσει από τά νύχια του τού θανάτου τόν άγαπη- μένο μου. Γι' αυτό, πρέπει νά πιστεύετε, ότι κάθε άγάπη, έχει τά μυστικά της και τις τραγικές της περιπέτειες...
Κ' ή Λιάνα Ρενιέ άφισε τό θλέμμα της νά πλανηθή πάνω στα σημεία νερά της λίμνης.

ΕΝΤΣΟ ΓΚΑΡΙΦΘΟ

Η ΓΑΤΟΛΑΤΡΕΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1174)

ποών. Μιά άπ' αυτές τις καλλιτέχνιδες, ή καισίγνωστη Φλωρέλ, έχει έ- να θαυμάσιο γάτο τού Σιάμ, ό όποιος όταν δέν έχει όρεξι νά φάη, κάνει την διάδημη εβεντόντας νά χινή άδάρια πορά και νά καλή τόν κ. Σιατέ για νά την πληροφρησι για την ύγεια τού άγαπημένου της «Μόρου».

'Από τις Ιστορίες που σάς άναφέραμε, καταλαβαίνετε βέβαια ότι ή άγάπη τών γυναικών προς τις γάτες εινε παθολογική και ότι εινε βιανή νά τούς άναστατώσι τη ζωή τους. 'Υπάρχουν μάλιστα περιπτώ- σεις διαζυγίων μ' άσσημή τις γάτες. Ένας σύζυγος, π. χ. ειχε ά- ναγκασθή νά χωρίσι τη γυναίκα του, γιατί δέν μπορούσε νά τη βλέ- πη νά ταιξη τη γάτα της, ή όποια γάμιζε τά πάντα με τις τρίχες της και έχωνε τά πόδια της στις σάλλες !..

'Ο κ. Σιατέ, τέλος, μάς έδίδαξε, μ' άπόλυτη μυστικότητα, ότι αν θέλη κανείς νά ηουάσσι από τούς καννάδες της γυναικείας που, νά της χαρίσι ένα γάτο κι' να σπάλλο ! Διανοεάροντας μάζυ τους Ξεινήν, δέν θά έχη καθόλου τόν καιρό νά μολώνη με τό σύζυγό της, και έτσι λα ζούν άγαπημένα, όπως τόν μήνα του μέλιτος.

Δέν έχουν λοιπόν και ό άναγνώστες μας παρ' ά' όλοπολιτσούν αήτη τη συμβουλή τού Παρισίου γιατρού, ό όποιος κάνει χροστές δου- λειές περιτοσιμένους τις γάτες και τούς σάλλους τών γυναικών της ά- ριστοκρατίας.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΙΑΝΤΕ

ΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΗΣ ΜΑΙ'Η' ΓΟΥΞΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1179)

ή μοικρία γόσσια. Αίτοί μ' έμεινν ασοποβολή, σ' ένα ύπόγειο τού Μπροντοναί, όταν ήμουν άκόμη μιá άσσημητη χροστία !..

Κ' άπέθηκε πάλι στη βίλλα της, υπηρασπισμένη που της δόθηκε ή ευκαιρία νά γελάση γλάστρα με τούς άστουμηνούς της.

'Η Μαίη Γουέστ κατηγορα, μ' ένα κομπαινενο ύφος, γύρισε και μου ειπε :

—'Αγαπητή μου φίλη, αήτη ή ζωή θα με πεθάνη !.. Καταλαβαίνω πως θα γίνω νευραθενική. Φαντάσο ότι δέν μπορώ νά δώ ούτε τόν φιλό μου.

Και δείχνοντάς μου τούς άγριμένους φρορούς της, τούς ντέτικτιβ όλουουθίας της, μου ψιθύρισε με χιοσύνη :

—Μού άρεσε πάντα νά έχω έναν άνδρα στο σπίτι μου. Ποτέ όμως τόσορες εστρωτοίδες !..

Κι' ή Μαίη Γουέστ ξεσπλόθηκε στο ντιβάν της κι' άναψε τό εικοστό σιγαρέττο...

ΛΑΟ ΛΑ ΜΠΟΥΝΑ

ΠΩΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΑΚΟΠΩΙΟΙ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1178)

φρονε τούς ένόρους νά σπιξερθούν για την έκδοσι της άποφάσεως. Σίμωρα με αήτην ό 'Αντρέ Σεριέ στέλλονταν για βίλη του τη ζωή στη Γουάννη, γιατί θεωρήθηκε ως ένας από τούς πιο τρομερούς έγ- κληματίας.

Σίμωρα λοιπόν με τις παρατηρήσεις τών εγκληματολόγων, οι κλέφτες, οι σασιδισά, οι πλαστογράφοι, οι έμμησιαί, οι άπατενές εινε κατά 80 ο)ο καχκενικύ, με λεπτά χέρια που έχουν μιá υπερβολι- κή διαφάνεια. 'Όσο για τούς άνθρωποκόττους, τούς άμοδούρους και- κουβούς και τούς βαναύσους εγκληματίας αήτοι, κατά 80 ο)ο, εινε γεμίτοι δύναμι κι' έχουν άθλητικό σώμα. Και σίμωρα μ' αυτές τις παρατηρήσεις, βαθίζον πάντα τά λαγονικά της Γενικής 'Ασφαλείας για ν' άνακαλύθουν κάθε μυστηριώδη κακοποιό. Και τις περισσότε- ρες φορές τά καταφέρνουν. Στη Νέα 'Υόρκη, άντιθέτως, έφαρμό- ζουν τη μέθοδο τών βασανιστηρίων. Μά, ως γνωστόν, δέν εινε τόσο άποτελεσματική ή μέθοδος, ή όποια στριγγίσα πάνω στις παρατη- ρήσεις τών επιστημόνων στη σοματική και στη πνευματική ανάπτυξη τών κακοποιών.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

ΓΕΛΑΤΕ ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ, ΓΕΛΑΤΕΙ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1194)

πολύ ! Και τότε κατάλαβα ότι ό άνθρωπος της χώρας του γελούν μόνον όταν σκεφθούν πολλές μέρες τ' άστεια που θα τούς πητε !..
Μ' αυτό έμένα βέβαια δέν μ' ένδιαφέρει. Το σπουδαίο εινε ότι και τωρθώνω πάντα νά γελάω πάρα πολύ κ' έτσι βροζακεί την ύγεια μου και άνάσα νά νερνα μου, που από τη δουλειά τών εσπούντιος ειχαν έξο- σθενήσαι πάρα πολύ και κόντεναν νά με κάνουν άληθινό νευρώσπατο. Γι' αυτό σάς δίνω μιá συμβουλή : Γελάτε, γελάτε πάντα... Το γέλιο εινε τό καλύτερο φάρμακο για τις άρροστές της ψυχής και τών νευ- ρων μας.

ZANNET MAK NTONAANT